

Чрез Административен съд – Варна (АдСВ)
адм.д. № 3243 /2018г. XXV с-в
До Върховния административен съд
ЧАСТНА ЖАЛБА

от Инициативен комитет за произвеждане на местен референдум
за Морската градина и крайбрежната зона на град Варна,
чрез Юлиян Атанасов Чолаков, председател и представляващ
бул. „Владислав Варненчик“ 133, бл.40, вх.А, ап.43, Варна 9004

СРЕЩУ

определение № 11578 от 23.11.2018г. по адм.д. № 3243/2018г. на АдСВ, XXV с-в

Уважаеми Върховни административни съдии,
Обжалването е на основание чл.209 т.3 във вр. с чл.236 от АПК.

1. Нарушен е чл.152 ал.2 от АПК. Съдът не е изискал и органът не е представил заверено копие от цялата преписка. Колегиално-съсловните отношения между тях затрудняват съществено оспорването и предопределят до голяма степен неговия изход.

2. Съдът е разгледал жалба с предопределена съдба на първа инстанция, в нарушение на чл.22 т.5 и 6 от ГПК. Съдия-докладчикът Таня Димитрова има и служебни, и лични причини да не бъде безпристрастна по отношение и на двете страни. Има и нормативно определени предпоставки да бъде отведена. Тя е участвала в предходни съдебни производства, свързани с 6-годишния казус за „забранения референдум“, включително като докладчик по посоченото в обжалваната Заповед № РД 0486 /20.11.2018г. адм. дело № 502/2018г., впоследствие отведена след многобройни оплаквания от нейните съдопроизводствени действия. Подбудите ѝ не са ясни, но за съзнателни обструктивни действия се полага сурово дисциплинарно наказание.

3. Нарушен е чл.12 от ГПК. След неуспеха с определения 90-минутен преклузивен срок за внасяне на такса, съдът е оставил жалбата без разглеждане, подминавайки без да прецени основните доводи в нея за допустимост (чл.120 ал.2 от Конституцията, чл.2 ал.2 т.3 предл.2 от АПК и необжалваемост на решението по едноинстанционното адм. дело № 502 от 2018г. и основателност (нарушението на чл.9 от ЗСВ и т.4.1.4 и т.6 от Единната методика по приложение на принципа за случайно разпределение на делата.

4. Необоснован и нелеп е „единственият правен извод, който се налага“ според съдия Таня Димитрова, че административният ръководител не действал в качеството си на административен орган. За да достигне до него, тя е прочела Решение № 21 от 26.10.1995г. по к.д. № 18/95г. на КС, както дяволът евангелието.

Това решение е решаващ аргумент за допустимост, а не за недопустимост на жалбата. В него КС е приел, че практически засягането на права и законни интереси на оспорващите граждани и ЮЛ се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг, която обжалваният административен акт нарушава. В процесния случай, тази нарушена норма е чл.9 от ЗСВ. Освен това, КС е приел, че Разпоредбата на чл.120, ал.2 от Конституцията обхваща „всички административни актове“, без оглед на техния характер и теоретична квалификация. Приел е, че в този смисъл е и разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗСВ (1995г., отм.), където се говори за „всеки“ административен акт.

ЗСВ (1995г., отм) *Чл. 9. (2) Гражданите и юридическите лица могат да оспорят пред съда всеки административен акт, с който се засягат техни права или законни интереси, с изключение на изрично посочените със закон.*

Ето защо моля съдът да отмени обжалваното определение със законните последици, като ни присъди и направените разноски за двете инстанции на основание чл.143 ал. 1 или 2 от АПК, които досега са в размер на държавната и преводната такса.

Приложение: Препис от частната жалба..

Гр. Варна, 30.11.2018г.

С уважение: /Юлиян Чолаков /